

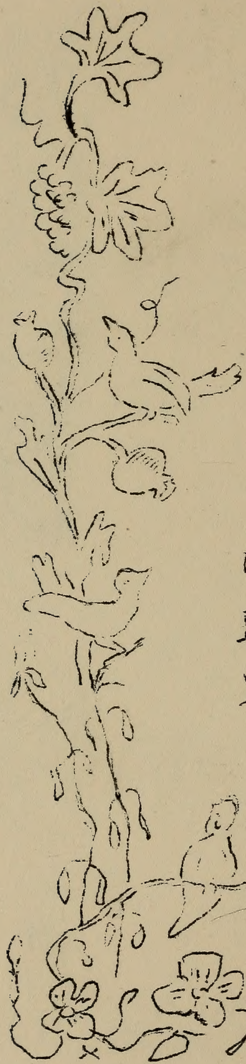
הגדה
של
פסח

תנועת הנוער הלומד בא״י - המחנות העולים

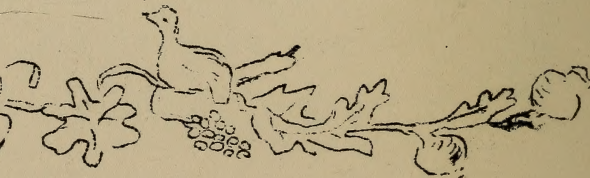
תש״ו

אָבִיב

כִּי הִנֵּה הַסְּתָו עָבָר הַגֶּשֶׁם חָלַף
הָלַךְ לוֹ: הַנִּצָּנִים נִרְאוּ בָאָרֶץ: עֵת
הַזָּמִיר הִגִּיעַ וְקוֹל הַתּוֹר נִשְׁמַע
בְּאַרְצֵנוּ: הַתְּאֵנָה חָנְטָה פַגֶּיהָ
וְהַגְּפָנִים סְמָדַר נָתְנוּ רֵיחַ.

מה יפית, האביב!
בשדה, באחו
הניצנים יפרחו,
צהלת חיים סביב.
מה יפית האביב! מה נעמת האביב!

מה יפית, העולם!
ים דגן שטוח.
רק גלים ברוח,
ומאירים פני האגם,
מה יפית העולם! מה נעמת העולם!

מה יפית, בקר אור!
כל ענף, כל עשב
יגמאו טל כסף
ישתו טל, יפיצו מור.
מה יפית, בקר אור! מה נעמת, בקר אור!

פקדת

הארץ · ותשוקקה
רבת תעשרנה.
פלג אלהים מלא
מים. תלמיה רוה
ברביבים תמגגנה.
צמחה תברך.
לבשו כרים הצאן
ועמקים יעטפו בר.
יתרועעו אף ישירו.
עטרת שנת טובתך.
יתרועעו אף ישירו.

טל

נופף עלי הארץ
ממגד שמים שבענו ברכה
בטל.

צדה שנה טובה ומעטרת,
פרי הארץ לגאון ולתפארת
בטל.

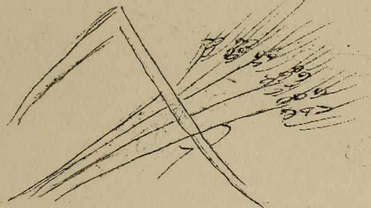
שבע מלא אסמינו
גן רוה שימנו
בטל.

טל יעסיס צוף הרים
זמרה ננעים וקול נרים
בטל.

יבים דוברים אלי: זרעינו
במענית לבב:
ויום יגיע והיינו
לשבלי זהב.

וילד רך יבוא אליך
פרחי דגן לבור,
והלך דל במלילותיך
רעבונו ישבר.

חרש, חורש, וזרע, זורע
במענית הלב
ובאו, דר ויגע
לחג קציר קרב.

קְצִיר הָעֹמֶר

הַשָּׂדֶה בְּשִׁבֳּלָיו עוֹמֵד לַקָּצִיר
כָּל שִׁבֹּלֶת - מֵאָה שְׁעָרִים.
בָּא הַשֶּׁמֶשׁ? - הַקּוֹצֵר יִשְׁאַל.
הֵן, הֵן וָהֵן - יַעֲנֵהוּ הַקָּהָל.
הַאֶקְצֹר? וּבָזֶה הַמַּגָּל?
כֵּן, הֵן וָהֵן - יַעֲנֵהוּ הַקָּהָל.
חֶלְקָה זוֹ? - יוֹסֵף וְיִשְׁאַל.
הֵן, הֵן וָהֵן - יַעֲנֵהוּ הַקָּהָל.

עמר, עמר בן קמה,
זו ברכת האדמה.
הוא יובא הלום
ויונף תנופה לרום.

מבאר שבע ועד דן
חג חטה וחג דגן
פה יגל יוגב לציר
בתנובת הניר.

עמר, עמר...
יבורך כל זיז שדי
פרי עמל, עמל ידי.
בואה, בואה מעמר,
קול נשא ונזמר.

ראינו עמלנו - כעמל הנמלים, כל איש נביא
בעמרי אלומות, גדיש-דגן יקום לתלפיות
ושבליו פנימה, פנימה השבלים.

פסח

שומר במשך אלפי שנים את יום צאתו מבית עבדים. ודרך כל מחילות השעבוד והאנס והאינקויזיציה והשמד והפרעות, נושאת האומה בלבה את הגעגועים לחופש, ומביאה אותם לידי בטוי עממי אשר לא יפסח על כל נפש מישראל, על כל נפש עניה ומרודה. מאבות אל בנים, דרך כל הדורות, נמסר דבר יציאת מצרים זכרון אישי אשר אינו מחויר ואינו דוהה. "בכל דור ודור חיב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים." איזה יצר חרות עמוק טבוע בלב-עם, שיכול היה באביב ימיו ליצור יצירה גאונית כזאת ולמסור אותה מדור לדור.

זכור

את היום הזה אשר יצאתם ממצרים מבית-עבדים.

מעבדות - לחרות

הריני

מוכן ומזומן לקים
מצות עשה. שמור את
חג האביב ולספר
ביציאת מצרים יחד
עם כל ישראל.

מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות?

עבדים היינו - עתה בני חורין

וימת יוסף וכל הדור ההוא: ובני ישראל
פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאד מאד ותמלא
הארץ אותם: ויקם מלך חדש על מצרים אשר לא-
ידע-את-יוסף: ויאמר אל-עמו: הנה עם בני
ישראל רב ועצום ממנו: הבה נתחכמה לו
פן ירבה והיה כי תקראנה מלחמה ונוסף גם-הוא
על שנאינו ונלחם-בנו ועלה מן הארץ: וישימו
עליו שרי מסים למען ענותו בסבלותם ויבן
ערי מסכנות לפרעה את פתם ואת רעמסס:

עבדים היינו לפרעה במצרים
ויוציאנו יהוה אלהינו ממצרים ביד
חזקה: ויתן אלהים אותות ומופתים
גדולים ורעים במצרים, בפרעה ובכל
ביתו לעינינו: ואותנו הוציא משם
למען הביא אותנו לתת לנו את הארץ
אשר נשבע לאבותינו:

עבדים היינו עתה בני חורין

פ ף

ישראל מקששים את הקש
במדבר ורומסים בחמר ובקש.
והיה הקש נוקב את עקביהם והדם
מתבוסס בחמר.
רחל בת בנו של שותלח היתה
הרה ללדת ורמסה בחמר עם
בעלה ויצא הולד ממעיה
ונתערב בתוך המלבן. וירד
מיכאל והעלהו לפני כסא
הכבוד. באותו לילה נגזר
גזר דין על מצרים.

וְכַאֲשֶׁר יְעַנּוּ אֹתוֹ
כֵּן יִרְבֶּה וְכֵן יִפְרֹץ.

ויהי בימים ההם ויגדל משה ויצא אל
אחיו וירא בסבלותם: וירא איש מצרי
מכה איש עברי מאחיו: ויפן כה וכה
וירא כי אין איש ויך את המצרי ויט-
נהו בחול: ויצא ביום השני והנה שני
אנשים עברים נצים: ויאמר לרשע למה
תכה רעך: ויאמר מי שמך לאיש שר
ושפט עלינו הלהרגני אתה אמר כאשר
הרגת את המצרי ויירא משה ויאמר
אכן נודע הדבר:

וישמע פרעה את הדבר הזה ויבקש להרוג את משה: ויברח
משה מפני פרעה וישב בארץ מדין ויהי רועה את-צאן
יתרו כהן מדין. וינהג את הצאן אחר המדבר
ויבא אל הר האלהים חרבה: וירא והנה סנה
בוער באש והסנה איננו אכל: ויאמר משה
אסורה-נא ואראה את-המראה הגדול הזה
מדוע לא-יבער הסנה: ויקרא אליו אלהים
מתוך הסנה ויאמר משה משה ויאמר הנני:
ויאמר יהוה ראה ראיתי את-עני עמי אשר
במצרים ואת צעקתם שמעתי מפני נגשיו כי
ידעתי את-מכאביו: ועתה לך ואשלחך אל פרעה
והוצא את עמי בני-ישראל ממצרים:

לך, בוא מדברה ובאת אל הנענים ואל
האומללים, אל כל הנאנחים והנדכאים, ואמרת
אליהם כי עבדים הם – והם לא יבינו;
ואמרת אליהם כי אומללים הם – והם לא
ידעו; וכי גדול עניים ונורא לחצם – והם
לא יאמינו; ופקחת את עיניהם בחזק יד על כל
לחצם ועל כל עניים – וגאלת אותם. ועם
רב ימשך אחריך מקרב אחיך, אשר לא ידעת
ואשר לא ידעוך עוד, ומקרב כל העם מסביב
אשר רע ומר להם. והיית לאב-המון-אדם רב
ולראש שבטיו. ועשית מן התולעים – אדם
ומן האדם – עם ומעפרות חול – ארץ.

היום אתם יוצאים בחדש האביב

אל ארץ הכנעני והחתי והאמורי והיבוסי אל
ארץ זבת חלב ודבש.

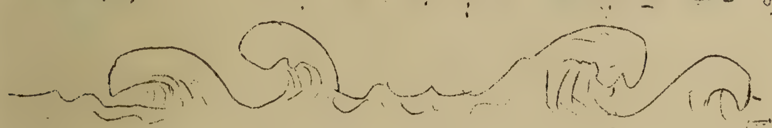
היום אתם יוצאים בחדש האביב

החדש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם
לחדשי השנה, בעשור לחדש הזה ויקחו להם איש
שה לבית אבות שה לבית. וככה תאכלו אותו
מתניכם חגורים נעליכם ברגליכם ומקלכם
בידכם ואכלתם אותו בחפזון.

היום אתם יוצאים בחדש האביב

ויסעו בני ישראל מרעמסס סוכותה. וישא העם
את בצקו טרם יחמץ משארותם צרורות בשמלותם
על שכמם, ויאפו את הבצק אשר הוציאו ממצרים
עוגות מצות כי לא חמץ, כי גורשו ממצרים.

היום אתם יוצאים בחדש האביב

בצאת ישראל ממצרים, בית
יעקב מעם לעז: היתה יהודה
לקדשו ישראל ממשלותיו: הים
ראה וינס הירדן יסב לאחור: ההרים
רקדו כאילים גבעות כבני צאן;
מלפני אדון חולי ארץ, מלפני אלוה
יעקב; ההופכי הצור אגם מים
חלמיש למעינו מים:

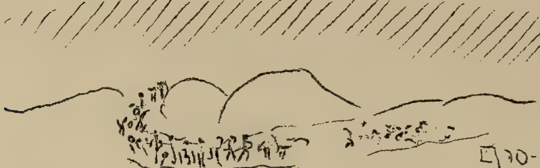

ותקח מרים הנביאה אחות אהרן את התף
בידה ותצאנה כל הנשים אחריה בתפים
ובמחולות: ותען להן מרים
אשירה לה׳ כי גאה גאה סוס
ורוכבו רמה בים:
אמר אויב ארדף אשיג אחלק שלל –
צללו כעופרת במים אדירים:

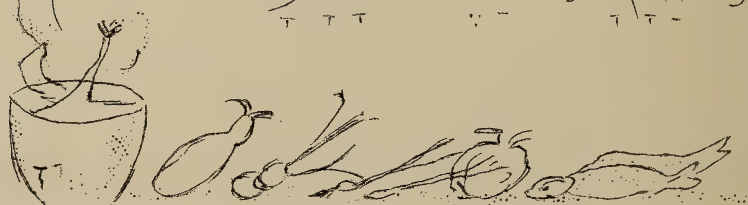

אותה שעה בקשו מלאכי השרת לאמר
שירה לפני הקדוש ברוך הוא. אמר להם
הקדוש ברוך הוא:

מעשה ידי טובעים בים ואתם
אומרים שירה לפני?

ויסע משה
את ישראל מים-סוף
ויצאו אל מדבר שור וילכו
שלשה ימים במדבר ולא מצאו מים.
וילנו העם על משה לאמר:
מה נשתה? תנו לנו מים ונשתה!
למה זה העליתנו ממצרים להמית
אותי ואת בני ואת מקני בצמא?
והאספסף אשר בקרבו התאוו תאוה וישבו ויבכו
גם בני ישראל ויאמרו:
מי יאכלנו בשר?
זכרנו את הדגה אשר נאכל במצרים
חנם, את הקשאים ואת האבטחים ואת
החציר ואת הבצלים ואת השומים
ועתה נפשנו יבשה.
מי יתן מותנו בארץ מצרים
בשבתנו על סיר הבשר באכלנו
לחם לשבע כי הוצאתם אותנו
אל המדבר הזה להמית את
כל הקהל הזה ברעב.

קומו תועי מדבר, צאו מתוך השממה;
עוד הדרך רב, עוד רבה המלחמה.
רב לכת לנוע, לנוד בערבה —
ולפניכם פרושה דרך גדולה, רחבה.
רק ארבעים שנה נתע בין ההרים
ובחול טמנו ששים רבוא פגרים.
אל נא יעצרונו פגרי הנחשלים
שבעבדותם מתו-נפסח על החללים!
ירקבו בקלונם סרוחים על צרורותם,
שבכתפם נשאו ממצרים אותם
ימתק למו חלותם, חלום לב בצלים ושומים,
דודים מלאי בשר רבים ועצומים.
עוד היום או מחר יחלק רוח קדים
עם העיט גופת אחרון העבדים.

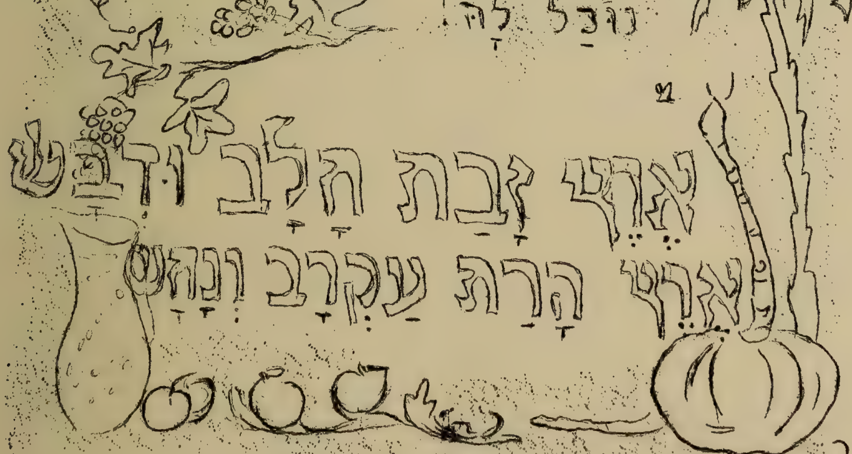

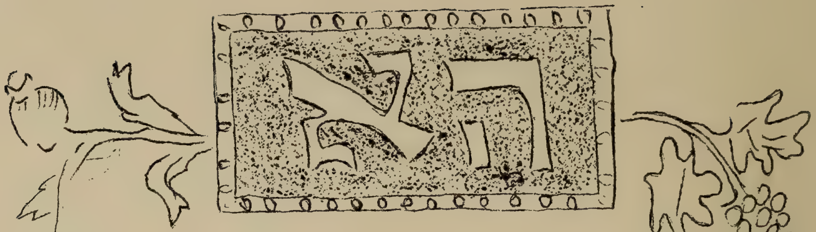
קוּמוּ, אֵיפֹא, נָדִים! עִזְבוּ אֶת הַשְּׁמָמָה!
אַךְ אַל-יַעַל קוֹלְכֶם, דִּרְכוּ עַז בִּדְמָמָה!
פֶּן צַעַדְכֶם יַרְגִּיז מִדְבָּר וְנִרְדָּמָיו —
אִישׁ וְאִישׁ בִּלְבָבוֹ יִשְׁמַע הֵד פְּעָמָיו!
אִישׁ בִּלְבָבוֹ יִשְׁמַע קוֹל אֱלוֹהַּ דּוֹבֵר:
"לֵךְ! הַיּוֹם אֶל אֶרֶץ חֲדָשָׁה אַתָּה עוֹבֵר
לֹא! לֹא לֶחֶם קְלוֹקֵל, שְׂלָו וּדְגַן שָׁמַיִם —
לֶחֶם עֶצֶב תֹּאכַל, פְּרִי עֲמַל יָדַיִם!
לֹא! לֹא אֹהֶל תְּהִי וַעֲלִיּוֹת שְׁחָקִים —
בַּיִת אַחֵר תִּבְנֶה, אֹהֶל אַחֵר תָּקִים!
כִּי מִלְּבַד הַמִּדְבָּר תַּחַת הַשָּׁמַיִם,
עוֹד לֶאֱלוֹהַּ עוֹלָם גָּדוֹל, רְחַב-יָדַיִם.
וּמִלְּבַד יְלֵל הַיְשִׁימוֹן, דְּמִי הַצִּיָּה —
תִּרְגַּשׁ תַּחַת שִׁמְשׁוֹ אֶרֶץ יְפֵה-פִיָּה".

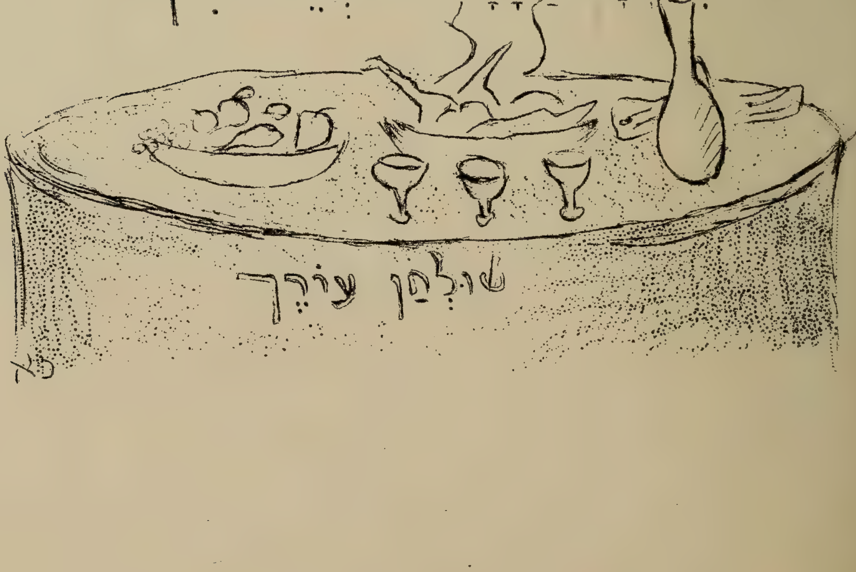
ד

ויהי כי תמו ימי המדבר וישלח
משה אנשים לתור את ארץ כנען:
ויאמר אליהם עלו זה בנגב וראיתם
את הארץ מה היא:
וישובו מתור את הארץ מקץ ארבעים
יום ויבואו אל משה ואל אהרן ואל כל עדת
בני-ישראל אל המדבר ויספרו לו ויאמרו:
באנו אל הארץ אשר שלחתנו וגם זבת חלב ודבש
היא וזה פריה. אפס כי עז העם היושב בארץ.
ויהס כלב את העם אל משה ויאמר:
עלה נעלה וירשנו אותה כי יכול
נוכל לה!

לַחְמָא עַנְיָא דִי אֲכָלוּ
אַבְהָתָנָא בְּאַרְעָא דְמִצְרָיִם.
כָּל דִכְפִין
יֵיתֵי וְיֵיכוֹל,
כָּל דִצְרִיךְ
יֵיתֵי וְיִפְסַח:
הָשַׁתָּא - עַבְדֵי,
לְשָׁנָה הַבָּאָה - בְּנֵי חוֹרִין.

נזכור

את שארית ישראל אשר עוד
הותיר הגיהינום הנאצי, את
שרידי החרב, הרעב, העינויים
והאימה, הנמקים עוד היום ערירים
ושכולים, ללא בית וללא מולדת
בארצות הגולה; הנודדים בדרכים
והנודדים במחנות —
אות קלון ודראון למנצחים שליטי עולם
והם כלים וכמהים לעלות אלינו. נתיחד
עם אבלם הקודר, עם אסונם העמוק
מפי תהום.

נזכור את רבבות
בני עמנו בגולה אשר הושמדו
על ידי חיות-אדם, אשר הובלו
בקרונות המות אל התפרב,
אשר נכלאו ועונו ומתו במחנות
הסגר.

נזכר את ילדי בית-ישראל אשר נערפו בארץ האויב ללא רחם.

נזכור את חברינו גבורי הענות מקדשי השם בגיטאות ביערות במרתפים ובעבי האדמה אשר שמרו על ניצוץ האלהים בלבם ואמצו כושלים ודוויים והשלו בנסתרים ובאוש אחרון את מאכלת המרד והנקם וחרפו נפשם על כבוד ישראל וכבוד האדם.

בליל חגנו תרון בנו האמונה, כי עוד יבוא יום פדות לעמנו ולכל אדם עלי אדמות, כי עוד יקום ויתנער האדם העובד ומחדש ידליק את משואות החזון ויבער עד תם את הרשע ואת נבלי השליטים ואת מארת המלחמה.

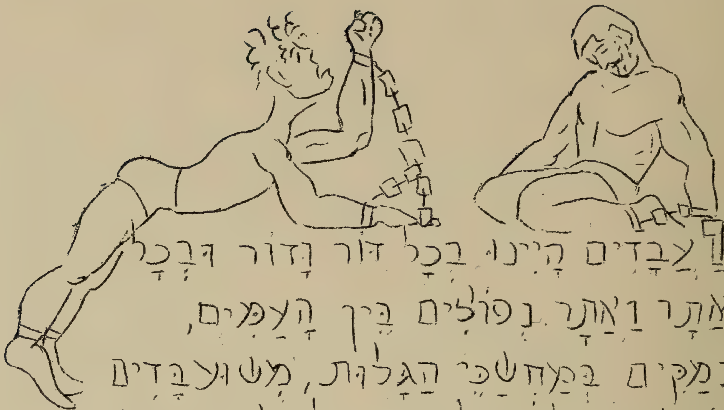
בליל חגנו תרון בנו אמונתנו כי עוד יוקם דמנו השפוך וביתנו יכון איתן וחסון — בית לעבודה, לאחוה ולעליה עם תקומת עמנו ותקומת האדם בכל אתר ואתר.

על ההרים קול בכי נשמע
כי שודדה הארץ.
קול בת-ציון כי תאבל
ותפרש כפיה.

אבל יחיד עשי לך:
והתפלשי באפר.
היתה ציון למעון-תנים
אוי לנו, כי שודדנו.

עֲבָדִים הָיִינוּ בְּכָל דּוֹר וָדוֹר וּבְכָל
אֲתַר וַאֲתַר. נְפוֹצִים בֵּין הָעַמִּים,
נְמַקִּים בְּמַחְשַׁכֵּי הַגָּלוּת, מְשׁוּעְבָּדִים
יוֹבְלוֹת עַל יוֹבְלוֹת בְּכָל קַצְוֹת הָאָרֶץ –
לֹא יָדַעְנוּ מַרְגּוֹעַ וְחַיֵּינוּ תְּלוּיִים לָנוּ
מִנֶּגֶד. וַנַּרְא אֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר מִתַּחַת
לְרַגְלֵינוּ, וְהִנֵּה הִיא בַּרְזֶל. וְאֶת
הַשָּׁמַיִם אֲשֶׁר עַל רָאשֵׁנוּ – וְהִנֵּה הֵם
נְחוּשָׁה.

שְׁפֹךְ

חֲמָתְךָ אֶל הַגּוֹיִם
אֲשֶׁר לֹא יְדָעוּךָ
וְעַל מַמְלָכוֹת אֲשֶׁר
בְּשִׁמְךָ לֹא קָרָאוּ
כִּי אָכַל אֶת יַעֲקֹב וְאֶת
נָוֵהוּ הֵשַׁמּוּ:
שְׁפָךְ עֲלֵיהֶם זַעְמֶךָ וַחֲרוֹן אַפְּךָ
יַשִּׂיגֵם, תִּרְדֹּף בְּאַף וְתַשְׁמִידֵם
מִתַּחַת שְׁמֵי יְיָ:

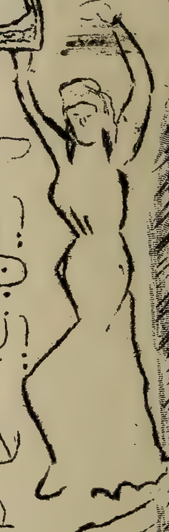
כ

קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמָע
נְהִי בְּכִי תַמְרוּרִים,
רָחֵל מְבַכָּה עַל בָּנֶיהָ
מֵאֲנָה לְהִנָּחֵם,
עַל בָּנֶיהָ כִּי אֵינֶנּוּ.

מִנְעִי

קוֹלֵךְ מִבֶּכִי
וְעֵינַיִךְ מִדִּמְעָה —
כִּי יֵשׁ שָׂכָר לִפְעֻלָּתֵךְ
וְשָׁבוּ מֵאֶרֶץ אוֹיֵב.

עוֹד אֶבְנֵךְ וְנִבְנֵית
בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל —
יֵשׁ תִּקְוָה לְאַחֲרִיתֵךְ
וְשָׁבוּ בָנִים לִגְבוּלָם.

לשנות את פני העולם, לשים קץ לשעבוד אדם
באדם, והקץ נעוץ בחביון הדורות. מתי נזכרנו?
בשעה שנמצץ כבוד ראשון הצת בלב העבד.
מתי הרימונו את הדגל? בשעה שהתקומם
המשפל הראשון נגד משפילו.
שבע נפול ושבע נקום, כי עמנו הצדק
ושחרור האדם.
נולדנו עם הנץ החמה של האדם המשתחרר
בכל מערכות האנושיות לחרות שם היינו,
בכל שדה קטל של מדכאים, בכל יציאות
מצרים של כל העמים וכל הדורות: על
גרדום ועל מוקד, בבתי כלא ועל בריקדות.
אך גם אם שבע נפל, נקום ונתעודד.
עד בא יום והיה דגלנו לדגל החברה
המשחררת, עד יקום האדם במלא קומתו
ויתגלה לעין כל באור הנצחים הצפון בו,
כשדעתו רחבה ולבו טהור וידיד נאמנות
וחיר הנפש לצדק, אין לא עבד עברי ולא
עבד כנעני, לא כושי ולא סיני, הכבוד
כל אדם ראש פנה היא לחברה הנגאלת
בא יבא היום ההוא.

אפקצה

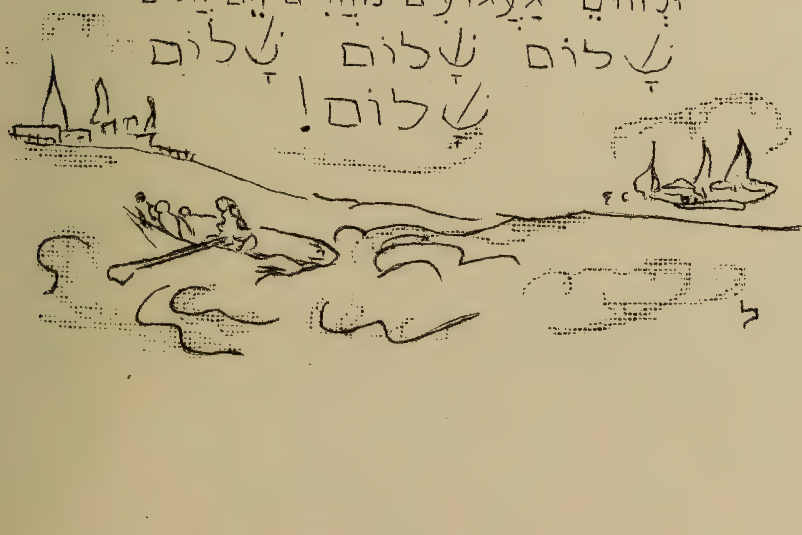
ידנו מהציל לקוחים למות. אנחנו המוצלים
אחראים לשארית ישראל. אין כתפים אחרות
להטיל עליהן. אין גב להתחבא מאחוריו.
בגולה היה אדם מישראל מכון פניו כלפי
ציון. בציון חיב אדם מישראל לכון פניו
לסכת ישראל הנופלת, הנופלת בכל מקום
ובכל הדרכים. בכל יום ויום חיב אדם
לראות את עצמו כמי שמכריע את
הכף ליציאת מצרים או להארכת הגלות.
יהיו כל מעשינו מכונים
לקריעת הים
ולקבלת השבים!

למפלסר

נְתִיבוֹת בְּגַלִּים סוֹעֲרִים,
לְגוֹבְרִים עַל מִכְשׁוֹל בְּפָנִים נוֹהֲרִים,
לְרָזִים לְפַחְדִּים וּלְמֵי הַתְּהוֹם –
שָׁלוֹם שָׁלוֹם שָׁלוֹם
שָׁלוֹם שָׁלוֹם!

לַחוֹתְרִים בַּיַּמִּים בַּעֲלָטַת הַלֵּיל
רְחוֹקִים מִמְּכוֹרָה מִקָּרוֹב וְגוֹאֵל
וּלְהוּטֵי גַּעְגּוּעִים נוֹהֲרִים הֵם הֲלוֹם
שָׁלוֹם שָׁלוֹם שָׁלוֹם
שָׁלוֹם!

הוי אנשים גיבורי החיל!

הן מני אז קבלנו עלינו לבלתי עבוד את הרומאים, ואם לא אדונים אחרים זולתי את האלהים לבדו... והנה הגיעה השעה המצוה עלינו להשלים בפועל כפינו את משאת נפשנו ואל נעטה בשעה הזאת קלון עלינו ואחרי אשר בחלה נפשנו בעבדות שאין בה סכנה לא נבחר לנו הפעם חיי עבדות עם שפטים נוראים – והן זה יהיה חלקנו מאת הרומאים אם נפול חיים בידם, כי הנה אנחנו היינו הראשונים להרים יד בהם ואנחנו נשארנו האחרונים להלחם אתם...

על כן תמותנה נא נשינו בטרם נטמאו ומותו נא בנינו בטרם יטעמו טעם עבדות ואחרי כן נגמול איש לרעהו חסד הגיבורים ומה טוב ומה יפה יהיה בשאתנו את חרותנו אלי קבר ולפני מותנו נשחית באש את הרכוש ואת המבצר רק הצידה נשאיר להם למען תהיה לעדה אחרי מותנו כי לא ספנו ברעב ובמחסור כי אם בחרנו במות מחיי עבדות כאשר קבלנו עלינו מראש.

(מדברי אלעזר בן-יאיר במצדה)

אל נא תאמר: "הנה דרכי האחרונה,
את אור היום הסתירו שמי העננה"
זה יום נכספנו לו עוד יעל ויבוא,
ומצעדנו עוד ירעים: אנחנו פה!

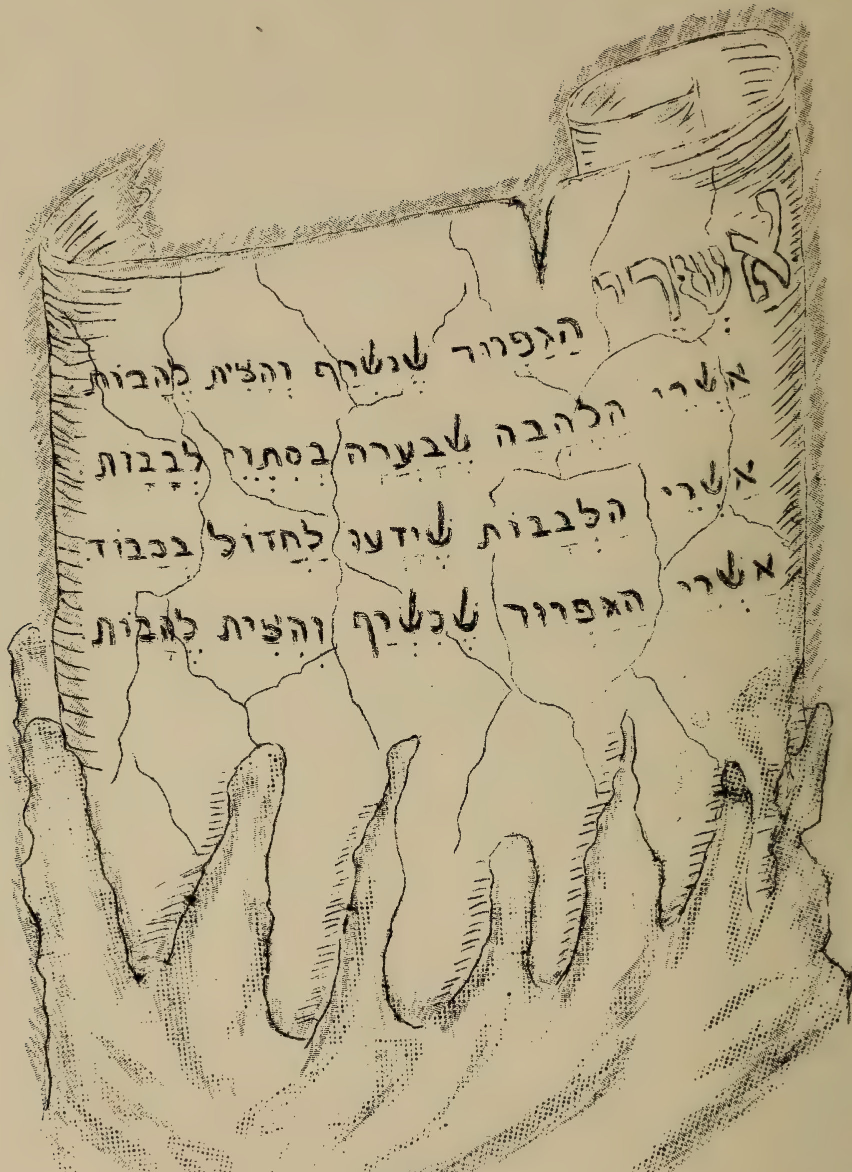

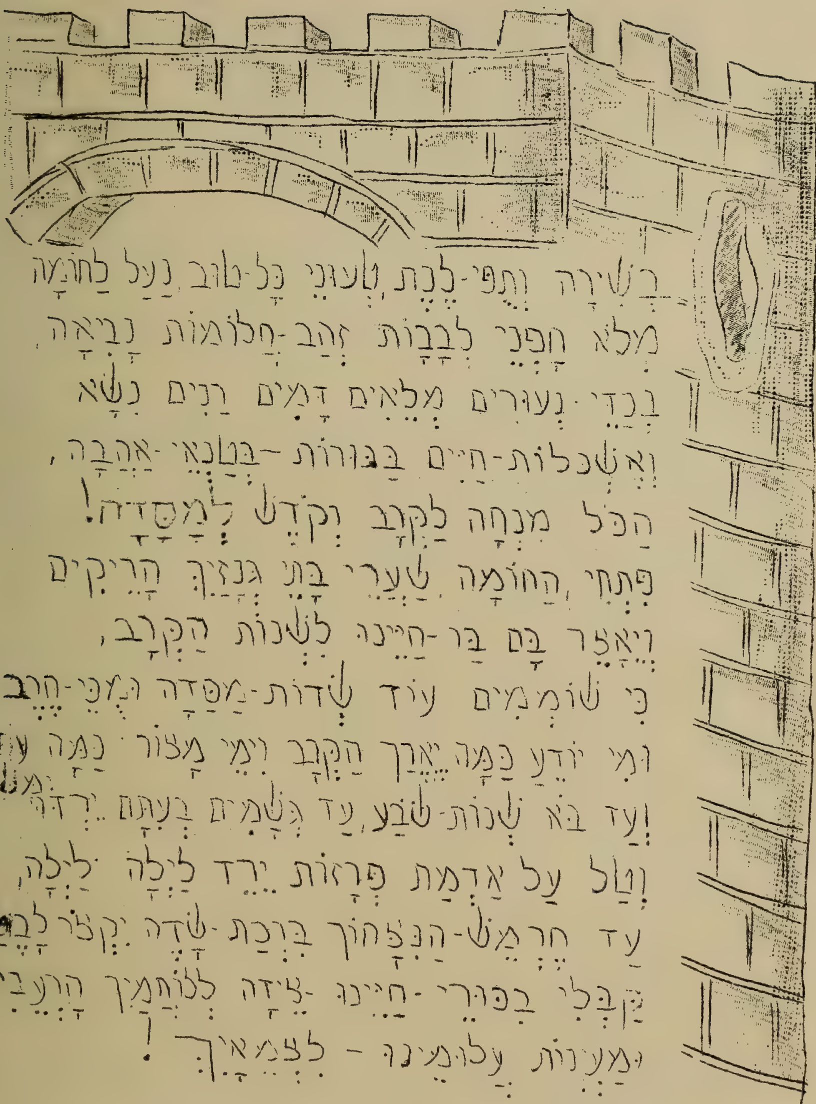
מגבול הקרח ועד עיר התמרים,
אנחנו פה - במכאובות ויסורים,
ובאשר טפת דמנו שם נגרה,
הלא ינוב עוד עז-רוחנו בגבורה.

עמוד השחר על יומנו אור יהל,
עם הצורר יחלף תמולנו כמו צל,
אך אם חלילה יאחר לבא האור -
כמו סיסמא יהא השיר מדור לדור.

בכתב הדם והעופרת הוא נכתב,
הוא לא שירת צפור הדרור והמרחב,
כי בין קירות נופלים שרוהו כל העם,
יחדיו שרוהו ונגנים בידם.

על-כן אל-נא תאמר: "דרכי האחרונה

אשרי
הגפרור שנשרף והצית להבות
אשרי הלהבה שבערה בסתרי לבבות
אשרי הלבבות שידעו לחדול בכבוד
אשרי הגפרור שנשרף והצית להבות

בשירה ותפי-לכת, טעוני כל-טוב נעל לחומה
מלא חפני לבבות זהב-חלומות נביאה,
בכדי-נעורים מלאים דמים רנים נשא
ואשכלות-חיים בגורות-בטנאי-אהבה,
הכל מנחה לקרב וקדש למסדה!
פתחי החומה, שערי בתי גנזיך הריקים
ויאצר בם בר-חיינו לשנות הקרב,
כי שוממים עוד שדות-מסדה ומני-חרב
ומי יודע כמה יארך הקרב ומי מצור כמה עוד ימשכו
ועד בא שנות-שבע, עד גשמים בעתם ירדו
וטל על אדמת פרזות ירד לילה לילה,
עד חרמש-הנצחון ברכת-שדה יקציר לבטח
קבלי בכורי-חיינו-צידה ללוחמיך הרעבים
ומעינות עלומינו - לצמאיך!

הנה

יָמִים בָּאִים
וְנִגַּשׁ חוֹרֵשׁ בַּקּוֹצֵר
וְדוֹרֵךְ עֲנָבִים בְּמֹשֵׁךְ הַזָּרַע.
וְהִטִּיפוּ הֶהָרִים עָסִיס
וְכָל הַגְּבָעוֹת תִּתְמוֹגַגְנָה.
וְשַׁבְתִּי אֶת שְׁבוּת עַמִּי יִשְׂרָאֵל.
וּבָנוּ עָרִים נְשַׁמּוֹת וְיָשָׁבוּ,
וְנָטְעוּ כְרָמִים וְשָׁתוּ יֵינָם,
ועשו גנות ואכלו פִּרְיָם,
וּנְטַעְתִּים עַל אַדְמָתָם
וְלֹא יִנָּתְשׁוּ עוֹד
מֵעַל אַדְמָתָם.

שירים של אחר הסעודה

אליהו הנביא

אליהו הנביא, אליהו התשבי אליהו הגלעדי
במהרה יבא אלינו עם משיח בן דוד.

אדיר במלוכה

אדיר במלוכה, בחור כהלכה, גדודיו יאמרו לו:
לך ולך, לך כי לך, לך אף לך, לך ה' הממלכה
כי לו נאה, כי לו יאה.

דגול במלוכה, הדור כהלכה, ותיקיו יאמרו לו לך וגו'

זכאי ״ חסין ״ טפסריו ״ ״ ״ ״
יחיד ״ כביר ״ למודיו ״ ״ ״ ״
מרום ״ נורא ״ סביביו ״ ״ ״ ״
עניו ״ פודה ״ צדיקיו ״ ״ ״ ״
קדוש ״ רחום ״ שנאניו ״ ״ ״ ״
תקיף ״ תומך ״ תמימיו ״ ״ ״ ״

אחד מי יודע? אחד אני יודע

אחד אלהינו שבשמים ובארץ
שני לוחות הברית.
שלשה אבות.
ארבע אמהות.
חמשה חומשי תורה.
ששה סדרי משנה.
שבעה ימי שבתא.
שמנה ימי מילה
תשעה ירחי לידה
עשרה דבריא:

גְּדִי אֶחָד קָנָה אַבָּא
בִּשְׁנֵי זוּזִים.
גְּדִי אֶחָד בִּשְׁנֵי זוּזִים
חַד גַּדְיָא, חַד גַּדְיָא.
וּבָא הֶחָתוּל וְאָכַל אֶת הַגְּדִי
שֶׁקָּנָה אַבָּא בִּשְׁנֵי זוּזִים
גְּדִי אֶחָד......
וּבָא הַכֶּלֶב וְנָשַׁךְ לֶחָתוּל ש...
וּבָא מַקֵּל וְהִכָּה אֶת הַכֶּלֶב ש....
בָּאָה אֵשׁ וְשָׂרְפָה אֶת הַמַּקֵּל ש....
בָּאוּ מַיִם וְכָבוּ אֶת הָאֵשׁ ש...
בָּא שׁוֹר וְשָׁתָה אֶת הַמַּיִם ש....
בָּא הַשּׁוֹחֵט וְשָׁחַט אֶת הַשּׁוֹר ש....
בָּא מַלְאַךְ הַמָּוֶת וְשָׁחַט אֶת הַשּׁוֹחֵט ש....
בָּא הַקָּדוֹשׁ-בָּרוּךְ-הוּא וְשָׁחַט אֶת מַלְאַךְ-הַמָּוֶת ש.

חסל

סדור פסח כהלכתו
ככל משפטו וחקתו.
כאשר זכינו לסדר אותו.
כן נזכה לעשותו.
זך שוכן מעונה.
קומם קהל עדת מי מנה.
בקרוב נהל נטעי כנה.
פדוים לציון

ברנה

